

Can Pi de Vilaroc

Rubí

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Camí vell de Castellbisbal . 08191-RUBÍ
Emplaçament A mitja vessant d'un turó suau

Coordenades:

Latitud: 41.47202
Longitud: 2.00915
UTM Est (X): 417265
UTM Nord (Y): 4591632

Classificació

Número de fitxa 08184-46
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern
Segle XVIII
Any 1787
Estat de conservació Regular
Protecció Legal
Observacions protecció: PECPAR - Fitxa núm. 16.10
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 14601DF1971N
Fitxes associades:
[Camí vell de Castellbisbal](#)
Autoria de la fitxa Juana Maria Huélamo - ARQUEOCIÈNCIA
Data de registre de la fitxa: dj., 12/10/2000 - 02:00

Descripció

Masia del tipus III. Ha sofert forces modificacions si bé s'ha intentat respectar la conservació dels elements tipològics i d'interès en la mesura que ha estat possible. Aquestes modificacions han afectat, principalment, els forjats, de manera especial el del segon pis, on s'ha substituït l'embigat de fusta en mal estat per un de ferro. També hi ha modificacions al forats de façana amb l'aparició de balcons, si be no afecten gaire l'aspecte general. La coberta es suportada per una gran biga reforçada per uns elements que es podrien considerar com a cavalls primitius. Té un celler amb coberta a dues aigües, amb cavalls de pi melis de molta qualitat. Sembla que existeix una cisterna davant l'edifici, de dimensions poc habituals, ja que la informació oral diu que el carro que treia la terra podia circular fins el fons. S'ha de destacar també la gran xemeneia. Per altra banda, els annexos no tenen gaire interès (PLA, s.d.). A la façana es pot veure la data de 1787.

Observacions:

Existia un interessant Cartulari que recollia més de dues-centes escriptures (RUFÉ, 1984a; 199/a), d'aquest, avui tan sols resta una copia mecanografiada (feta el 1935) a l'arxiu de la Fundació Museu Biblioteca de Rubí, i esta localitzat a la casa del Sr. Rufé (Informació oral Judith Tapioles, abril 2001). Com a estructura resulten destacat la del celler amb cavalls de fusta (CASTELL, 1999). A la casa, encara existeix una interessant llarga taula de fusta (Informació oral Judit Tapioles, abril 2001). No s'ha tingut accés a l'interior. A la dècada de 1970 va aparèixer una sorgència d'aigua calenta.

Història

La primera dada de la seva existència, amb el nom de "Villarab", es troba al testament, fet l'any 1164, d'en Guillem, el qual deixa per hereu del mas el seu fill Miquel. Se sap també, que aquesta masia era alou de la catedral de Barcelona i formava part de la Prepositura. Un pergami de l'any 1224 parla de la donació, per part del capítol de la Catedral a Berenguer Miquel del "mas de Villarab" amb carta de precari. Tot apunta a que l'edifici de la masia no sempre es va trobar al lloc actual, segons es desprèn de la lectura de les escriptures. Les terres que formen la propietat actual foren adquirides gradualment: una part eren del castell de Rubí, altres del monestir de Sant Cugat, de Valldonzella, de l'església del Papiol, de la catedral de Barcelona i d'alguns particulars, les quals foren establertes en diferents èpoques a favor dels posseïdors de can Pi de Vilaroc. Durant quatre generacions heretaren el mas les pubilles, els marits de les quals acceptaren el cognom de Vilaroc i renunciaren al propi. Tot això passà fins a mitjan segle XIV, quan Sança de Vilaroc es casà amb Arnau Despí i, des d'aleshores s'anomena Pi de Vilaroc, passant, a més a més, a ser aquest el cognom familiar. Els esposos Guillem i Elisenda de Vilaroc, van fer un llegat de "12 diners per la llàntia de Sant Mus" (RUFÉ, 1990). Galceran Pi, el 1527, es nomenat batlle reial de Rubí mitjançant un diploma atorgat per Federico de Portugal, lloctinent general de Catalunya, en nom de l'emperador Carles V i la reina Joana. Altres membres van ser després batlles de Rubí als segles XVI i XVIII. Un privilegi de l'any 1706, una altra vegada signat pel Lloctinent de Catalunya declara el matrimoni Pere i Esperança Monmany, mentre visquin, lliures i absents de càrregues, impostos i allotjaments. La família de can Pi de Vilaroc va afavorir en diverses ocasions la parròquia de Sant Pere de Rubí, sembla ser aquest el motiu pel qual se li va concedir el poder-se enterrar a la capella de Sant Roc. L'any 1927, la Sra. Joaquina Elies, vídua de Margenat, va subvencionar els bancs, el sagrari i la custòdia amb motiu de celebrar-se les noces d'argent del rector Dr. Josep Guardiet. El Sr. Josep Rabassa i Rabella restaurà can Pi de Vilaroc amb molta cura i els seus hereus la conserven molt bé (RUFÉ, 1984a; 1997a). Actualment resta abandonada.

Bibliografia

BONET I GARÍ, Lluís (1983) Les Masies del Maresme. Barcelona, Montblanc-Martín C.E.C. CASTELL, EL (1999). Llistat de patrimoni industrial, Rubí, El Castell-Ecomuseu urbà. Document mecanografiat, 1999. INFORMACIÓ ORAL JUDITH TAPIOLES, abril 2001. PLA ESPECIAL (s.d.). Pla Especial i Catàleg del Patrimoni Arquitectònic de Rubí. Document mecanografiat. MERINO, Joan Miquel (1983b) "Sant Pere de Rubí a través de la documentació antiga, dels segles X, XI, XII i XIII", Butlletí del Grup de Col·laboradors del Museu de Rubí, Núm. 10, pp. 191-210. Rubí: Grup de Col·laboradors del Museu de Rubí. RUFÉ I MAJÓ, Miquel (1984a) Les masies de Rubí i la seva gent. Patronat del Museu-Biblioteca de Rubí. RUFÉ I MAJÓ, Miquel (1990) Ex-vots de Sant Muç, Rubí: Miquel Rufé i Majó. RUFÉ I MAJÓ, Miquel (1997a) Les masies de Rubí i la seva gent. Rubí, Rubricata. El setmanari de Rubí. Caixa de Terrassa.

